

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) M. V., b) nezl. A. V., a c) nezl. N. V.**, zastoupeni JUDr. Martinem Páskem, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1284, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2016, č. j. 9 A 192/2013 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni a) **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Páska, Ph.D., z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 3. 2013, č. j. OAM-354/48/PP-2011, zamítl žádost žalobkyně a) o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle správního orgánu I. stupně se totiž žalobkyně a) dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu, o čemž svědčila skutečnost, že ve stejný den a na stejném úřadě, kde ona uzavřela manželství s českým občanem J. D., uzavřel manželství s českou občankou i její bývalý manžel, který spolu s ní do ČR přišel. Správní orgán I. stupně upozornil také na to, že sousedé žalobkyně a) nepoznávají na

fotkách jejího současného manžela, a na některé rozpory ve výpovědi žalobkyně a) a jejího manžela ohledně okolností jejich seznámení a svatby, barvy jejich očí a jejich soužití. Poukázal také na nelegálnost jejího pobytu.

[2] Žalobkyně a) napadla rozhodnutí odvoláním, které zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-59394-3/SO/sen-2013. Žalovaný vyjmenoval jednotlivé rozpory svědčící podle něj o tom, že manželství žalobkyně a) a pana J. D. bylo sice uzavřeno v souladu s českým právním řádem, ale zjevně zejména s cílem získat pro ni povolení k pobytu, tedy ve snaze obejít zákon o pobytu cizinců.

[3] Souběžně správní orgán I. stupně zamítl také žádosti synů žalobkyně a), tedy žalobců b) a c). Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-370-24/PP-2011, zamítl žádost žalobce b) a následně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-59381-3/SO/sen-2013, zamítl jeho odvolání. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j. OAM-381-36/PP-2011, zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobce c) a následně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-63769-3/SO/sen-2013, zamítl jeho odvolání.

II.

[4] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žaloby k Městskému soudu v Praze, který spojil řízení o žalobách ke společnému řízení a v záhlaví uvedeným rozsudkem je zamítl.

[5] Podle městského soudu správní orgán I. stupně velmi podrobně a pečlivě hodnotil jednotlivé rozpory ve výpovědích žalobkyně a) a jejího manžela a vysvětlil, proč tyto rozpory považuje za významné.

[6] Městský soud zdůraznil, že účelovost uzavření manželství žalobkyně a) a jejího manžela J. D. je zřejmá z kontextu předcházejících správních řízení ve věci jejího pobytu na území České republiky a z okolnosti, že ona i její bývalý manžel pocházející taktéž z Ukrajiny uzavřeli manželství s novými partnery ve shodný den na shodném místě. Účelovost manželství dále podtrhuje nájemní smlouva ze dne 17. 6. 2009, kterou na byt, ve kterém dle své výpovědi měl nový manžel žalobkyně a) žít již od počátku roku 2009, uzavřel v červnu 2009 její bývalý manžel. V této smlouvě je uvedeno, že v bytě bude žít právě bývalý manžel žalobkyně a), ona a jejich děti. Přitom každý z bývalých manželů měl v té době již uzavřen sňatek s novým partnerem. Na tomto zjištění nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně a) následně předložila formulář podepsaný pronajímatelkou, že v bytě bydlí i její současný manžel J. D. Městský soud připomněl, že manželství bývalého manžela žalobkyně a) s novou partnerkou bylo správními orgány shledáno též účelovým. Funkčnost manželství žalobkyně a) a J. D. dále vylučují rozpory ve výpovědích a závěry pobytových kontrol. K rozporům ve výpovědích městský soud dodal, že nelze nijak vysvětlit tvrzení současného manžela žalobkyně a), že babičku ze strany otce dětí potkal jen jednou, přestože on sám dle svých tvrzení v bytě žije od počátku roku 2009 a tato babička dětí byla zastižena v bytě při pobytové kontrole dne 2. 1. 2012, kdy uvedla, že s výchovou dětí výrazně pomáhá. Dále nelze vysvětlit, že se žalobkyně a) a její manžel rozcházeli v popisu toho, zda za nimi tato babička dochází či žalobkyně s dětmi chodí za

pokračování

ní, kde babička bydlí a zda je vůbec v České republice. Závěry pobytových kontrol vycházející z vyjádření obyvatel domu také potvrdily, že v bytě žijí žalobci, tedy matka s dětmi, a pokud za nimi někdo dochází nebo s nimi přebývá, pak je to bývalý manžel žalobkyně a), naopak její současný manžel s nimi nežije. V průběhu všech správních řízení nedošlo ve vztahu k žalobcům ani k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgány obou stupňů provedly ve věci rozsáhlé dokazování a několik kontrol.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobců, neboť vztah žalobkyně a) a jejího nynějšího manžela je čistě účelový a formální a žalobci b) a c) mají vazby na své rodiče, žalobkyni a) a jejího bývalého manžela, z nichž nikdo oprávnění k pobytu na území České republiky nemá. Navíc žalobkyně a) ještě se svým bývalým manželem pobývala po uplynutí turistického víza v České republice nelegálně a svůj pobyt se, stejně jako její bývalý manžel, po neúspěchu v řízení o udělení mezinárodní ochrany snažila zlegalizovat obcházením zákona o pobytu cizinců a uzavřením účelového sňatku. Nemůže se proto podle městského soudu dovolávat skutečnosti, že si zde ona i její děti již zvykly, neboť obtíže, které neudělení přechodného pobytu její rodině způsobí, s bývalým manželem sami vyvolali. V souladu se zákonem o pobytu cizinců posoudily správní orgány i otázku, zda žalobci předložili všechny zákonem požadované doklady. Podmínka předložení dokladů o uzavření manželství je totiž zpochybněna tím, že bylo manželství uzavřeno účelově. Nebylo ani potřebné, aby správní orgány vyčkaly s rozhodnutím ve věci žalobců b) a c) až na pravomocné rozhodnutí ve věci žalobkyně a). Ostatně sám městský soud již dříve uložil v řízení na ochranu proti nečinnosti správnímu orgánu I. stupně, aby v řízení o žádostech žalobců b) a c) rozhodl.

III.

[8] Žalobkyně a) (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka vytkla městskému soudu, že prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval, čímž vyjádřil souhlas i s postupem a rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného jsou dle stěžovatelčina názoru nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil tak i městský soud svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Městský soud se nepřezkoumatelně přiklonil na stranu správních orgánů a dostatečně a relevantně neposoudil důvodné žalobní námitky stěžovatelky. Rovněž dal městský soud zcela nepochopitelně mnohem větší váhu drobným rozporům ve výpovědích účastníků a zcela nepřezkoumatelně z těchto drobnějších nesrovnalostí, stejně jako správní orgány, činí závěry o údajné účelovosti manželství.

[10] Stěžovatelka proto pokládala jednotlivé žalobní námitky, se kterými se dle jejího názoru městský soud dostatečně nevypořádal, za aktuální i v rámci řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka tedy znovu vytkla správním orgánům, že její a manželovy výpovědi hodnotily selektivně, bez vzájemné souvislosti a jednoznačně v její neprospěch. Přitom některé odlišnosti, které lze pozorovat v těchto výpovědích, jsou nejen nevýznamné, ale jsou spíš důkazem pravdivosti jimi učiněných výpovědí. Správní orgán I. stupně činil zcela

zásadní závěry na základě úplných maličkostí, které jednoduše nelze považovat za zásadní pro posouzení věci, jako je neznalost barvy zubního kartáčku druhého manžela, neshody ve výpovědích o způsobu slavení Vánoc, jménech rodinných příslušníků, manželova neznalost ohledně stěžovatelčina pobytového statusu či otázky zasahující až do minulosti vzdálené čtyři roky, jako jsou nesrovnalosti ohledně účastníků svatebního obřadu a jejich oblečení. Stěžovatelka poukázala na značně subjektivní vnímání některých skutečností, které správní orgány považovaly za zásadní. To platí, i pokud se jedná o otázku toho, kdy se k sobě manželé nastěhovali. Jeden může tuto dobu posuzovat podle toho, kdy si ten druhý přinesl první ze svých věcí, druhý až podle toho, kdy spolu začali oficiálně bydlet. Vyslyšání manželé přitom byli ve značném stresu a nemuseli si okamžitě na vše vzpomenout. Správní orgány by měly brát provedený výslech jako indicii pro možné nelegální konání, avšak tak závažný závěr, jako je shledání účelovosti manželství, by měl být podložen přesvědčivějšími skutečnostmi, než je konstatování o neznalosti barvy kartáčku partnera. Správní orgán I. stupně sice provedl pobytové kontroly, avšak způsob, jakým byl vyhodnocen jejich výsledek, je naprosto nesprávný.

[11] Dále stěžovatelka připomněla, že správní orgány se zásadně rozcházejí, pokud jde o konstatování podstatných okolností týkajících se ubytování a data svatby. Správní orgán I. stupně vycházel ze skutečnosti, že nájemní smlouva na byt, který obývá stěžovatelka se svým manželem, byla podepsána jejím dřívějším manželem. Přitom vyšel i ze sdělení majitelky předmětné nemovitosti, která měla vypovědět, že o současném stěžovatelčině manželů v souvislosti s užíváním bytu nic neví. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se ovšem uvádí, že do spisu bylo založeno potvrzení o zajištění ubytování na adrese hlášeného pobytu pro stěžovatelku a pana D., které je opatřeno ověřeným podpisem majitelky nemovitosti. Tato zjištění jsou však v příkrém rozporu. Majitelka nemovitosti tvrdí, že o ubytování pana D. nic neví, ale přitom podepsala potvrzení o tom, že mu zajišťuje ubytování.

[12] Žalovaný pak tvrdil, že stěžovatelka uzavřela nové manželství ve stejný den jako její bývalý manžel. Přitom se v rozhodnutí žalovaného uvádí, že stěžovatelka uzavřela nové manželství dne 12. 2. 2009 a její bývalý manžel dne 12. 9. 2009, což nejsou totožné dny.

[13] Dále stěžovatelka brojila proti nepřezkoumatelnosti vypořádání se s otázkou zásahu rozhodnutí správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že se nepodařilo prokázat rodinnou vazbu stěžovatelky k občanu EU. Tento faktor však není při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života cizince jediným, který je nutné posuzovat. Správní orgány se měly řídit hledisky vypočtenými v § 174a zákona o pobytu cizinců a zohlednit, že má stěžovatelka v ČR kamarády, sociální a kulturní zázemí a celou rodinu.

[14] Stěžovatelka konečně namítala, že se městský soud nesprávně vypořádal s námitkami týkajícími se řízení ve věcech žalobců b) a c), konkrétně s tím, že správní orgány v těchto řízeních vycházely z podkladů pořízených v jejím vlastním řízení, přestože to ještě nebylo v dané době pravomocně ukončeno. Žádosti žalobců b) a c) byly navíc správním orgánem I. stupně zamítnuty z důvodu údajného obcházení zákona, kterého se ovšem měla dopustit jejich matka, přestože pro jejich případ bylo relevantní pouze

pokračování

posouzení otázky, zda jsou sami rodinnými příslušníky občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

[15] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelka obecně vytkla městskému soudu, že prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného správního orgánu a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval a že se nedůvodně přiklonil na stranu správních orgánů a dostatečně neposoudil její vlastní žalobní námitky. Dále pak stěžovatelka uvedla v úvodu bodu IV. doplnění kasační stížnosti, že *„[v] důsledku výše uvedeného tak jednotlivé žalobní námitky, se kterými se dle názoru stěžovatele soud dostatečně nevypořádal, zůstávají zcela relevantní a aktuální i v rámci řízení o této kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem“*. Jinak řečeno, podle stěžovatelky se městský soud nedostatečně vypořádal s jejími žalobními body, a to ji opravňuje, aby v kasační stížnosti tyto žalobní body bez dalšího zopakovala a přenechala k novému posouzení Nejvyšším správním soudem. To také činí v další části doplnění kasační stížnosti, kde přebírá ze své předchozí žaloby celé věty a delší pasáže, a to nejen bez zohlednění argumentace městského soudu, ale místy i bez zohlednění posunu v čase, k němuž došlo od podání žaloby, když i v doplnění kasační stížnosti podané v roce 2016 píše o svatbě z roku 2009 jako o události *„cca čtyři roky nazpět“*.

[20] Takový přístup však není souladný se smyslem kasačního přezkumu prováděného Nejvyšším správním soudem. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, jehož smyslem je jednak reagovat na konkrétní pochybení v rozhodnutích krajských soudů, která jsou podřaditelná kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., a jednak tímto rozhodováním o kasačních stížnostech zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví, jak plyne z § 12 odst. 1 s. ř. s. Není tedy smyslem kasační stížnosti, aby v ní byly po zamítavém rozhodnutí krajského soudu pouze bez dalšího zopakovány žalobní body s nadějí, že Nejvyšší správní soud tyto žalobní body posoudí příznivěji pro žalobce, než předtím učinil krajský soud.

[21] Přesně to ovšem stěžovatelka dělá, neboť prakticky nijak nepolemizuje s konkrétními závěry obsaženými v rozsudku městského soudu, znovu polemizuje pouze s rozhodnutími správního orgánu I. stupně a žalovaného. Městskému soudu pak vytýká obecně jednak to, že její žalobní body posoudil nedostatečně, jednak to, že rozhodl

způsobem pro ni nepříznivým, ovšem již konkrétně neuvádí, v čem tuto nedostatečnost spatřuje, a ani žaloby své a žalobců b) a c) neobohacuje o konkrétní polemiku s rozhodnutím městského soudu. Jak ovšem dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku z 31. 8. 2010, č. j. 2 Afs 28/2010 - 103: „*Povšechná kasační námitka, že ve věci nebyl dostatečně objasněn skutkový stav, nenaplnuje požadavek § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního a ani požadavek, aby stěžovatel uvedl konkrétní a individuální důvody vztahující se k jeho věci*“. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, které konkrétní skutečnosti městský soud nezohlednil a naopak která skutečnost soudem zohledněná nemá oporu v dokazování, neuvedla ani žádné konkrétní okolnosti ohledně soužití se současným manželem, které by nasvědčovaly funkčnímu vztahu.

[22] Nejvyšší správní soud se tedy nebude znova vyjadřovat k barvě stěžovatelčina zubního kartáčku, k oblečení snoubenců na svatbě, k definici vánočního cukroví ani k důležitosti jmen jejich příbuzných. Ke všem těmto otázkám se totiž již dostatečně vyjádřily správní orgány obou stupňů i městský soud. Ten tak učinil podrobně na straně 12 svého rozsudku a za situace, kdy stěžovatelka pouze obecně uvádí, že rozporům ve výpovědích přiznal městský soud i správní orgány příliš velkou váhu a že je správní orgány hodnotily selektivně, nemá Nejvyšší správní soud k posouzení provedenému městským soudem co dodat. V rozsudku ze dne 22. 4. 2015, č. j. 6 Azs 32/2015 - 30, týkajícím se obdobné věci, totiž účelovosti sňatku stěžovatelčina bývalého manžela, ostatně obdobné hodnocení rozporů ve výpovědích manželů ze strany správních orgánů aproboval již i zdejší soud.

[23] Co se týče data sňatku stěžovatelky a data sňatku jejího bývalého manžela, kterého se týkal právě uvedený rozsudek, tuto námitku zformulovala stěžovatelka na straně 7 žaloby a následně zcela shodně na straně 7 doplnění kasační stížnosti takto: „*Odvolací orgán pak tvrdí, že žalobce uzavřel nové manželství ve stejný den, jako její bývalý manžel. K tomuto konstatuje žalovaný (str. 3 napadeného rozhodnutí), že žalobce uzavřel nové manželství dne 12. 2. 2009 a její bývalý manžel dne 12. 9. 2009. Žalobce musí konstatovat, že toto skutečně nejsou totožné dny.*“ Již v řízení před městským soudem ovšem žalovaný ve vyjádření k žalobě přiznal, že šlo z jeho strany o administrativní chybu, a vzhledem k podobnosti uvedených čísel, tedy záměně dvojek a devítek, chápe Nejvyšší správní soud tuto omluvu jako akceptovatelné vysvětlení. Městský soud ostatně uváděl data obou svateb opakovaně správně a stěžovatelka s městským soudem ani v tomto bodě nepolemizuje.

[24] Na stranách 12 a 13 svého rozsudku se městský soud vypořádal i se stěžovatelčinou námitkou ohledně nájemní smlouvy, když uvedl: „*Účelovost manželství dále podtrhuje nájemní smlouva ze dne 17. 6. 2009, kterou na byt, ve kterém dle své výpovědi měl manžel žalobkyně žít již od počátku roku 2009, uzavřel v červnu 2009 bývalý manžel žalobkyně a ve které je uvedeno, že v bytě bude žít on, jeho bývalá manželka (žalobkyně) a jejich děti. Přitom každý z bývalých manželů měl v té době již uzavřen sňatek s novým partnerem. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobkyně následně předložila formulář podepsaný pronajímatelkou, že v bytě bydlí i její současný manžel J. D.*“ Odpověď městského soudu na rozpor namítaný stěžovatelkou je ve spojení „žalobkyně následně předložila“. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nájemní smlouva byla uzavřena v červnu 2009, tedy čtyři měsíce po svatbě s novými manželi bývalých manželů V., přesto podle smlouvy měli v bytě bydlet právě bývalí manželé V. a jejich děti, naopak potvrzení o tom, že v bytě bydlí

pokračování

také pan D., bylo předloženo až následně v roce 2011, tedy po zahájení řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu stěžovatelky. Stěžovatelka tedy několik měsíců po svatbě uzavřela nájemní smlouvu, podle níž bydlela se svým bývalým manželem, naopak první důkaz o tom, že bydlí se svým současným manželem, je až o dva roky mladší, což i podle Nejvyššího správního soudu nasvědčuje účelovosti jejich manželství, respektive snaze toliko formálně prokázat soužití, které reálně neexistuje. Tento přístup je souladný i s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu k posuzování účelovosti uzavření manželství (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 - 40).

[25] Městský soud se na straně 14 rozsudku dostatečně vypořádal i s námitkou nedostatečného posouzení zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Pokud stěžovatelka poukázala na kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba připomenout, že správní orgány obou stupňů se v podstatné části svých rozhodnutí zabývaly právě zde uvedeným klíčovým kritériem „*povahy a pevnosti rodinných vztahů*“. Dospěly přitom k závěru, že manželský vztah, o nějž stěžovatelka opřela svou žádost o povolení k přechodnému pobytu, byl uzavřen účelově. Stěžovatelčino tvrzení, že má v ČR kamarády, sociální a kulturní zázemí a celou rodinu, se objevilo poprvé až v žalobě a městský soud jej dostatečně vypořádal tvrzením, že obtíže, které stěžovatelčině rodině způsobí neudělení přechodného pobytu, jsou přiměřené tomu, že tyto obtíže vyvolala sama stěžovatelka s bývalým manželem svým vědomě nelegálním pobytem.

[26] Poslední kasační námitkou se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat, neboť se netýká práv stěžovatelky, nýbrž práv žalobců b) a c) v řízení před městským soudem. Ve správním soudnictví (tedy i v řízení před zdejším soudem) se ovšem lze domáhat pouze ochrany vlastních subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Stěžovatelka tedy v řízení o kasační stížnosti mohla namítat pouze takové kasační důvody, které zasahují do sféry jejich veřejných subjektivních práv, nikoliv do práv žalobců b) a c), kteří se rozhodli kasační stížnost nepodat.

[27] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[30] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu